

12 BANG! – LIGE IND I EN GLASDØR

- BODIL: Har du hørt, at ... Nadia hun gik lige ind i glasdøren der og slog hovedet? De er ret farlige. Altså, der skete ikke noget.
- MICHAEL: Altså, jeg kan fortælle dig – jeg er også engang gået ind i sådan en glasdør. Og det var på en café her nede i gågaden. Du ved: to glasdøre, den ene er åben, den anden er lukket. Du kan ikke se forskel. Jeg var sammen med min mor. Vi snakkede sammen og BANG! – lige ind i den ene glasdør.
- BODIL: Hvad skete der?
- MICHAEL: Ja, venstre øjenbryn her, det flækkede, og det blødte og det blødte. Jeg kunne faktisk slet ikke se med venstre øje.
- BODIL: Neej!
- MICHAEL: Og hvad så? Jeg måtte på skadestuen. Det var nede på gågaden. Der var ingen biler. Der var ingen taxaer og så videre, så jeg gik til Kommune-hospitalet, – hele vejen.
- BODIL: Gud, der er da langt!
- MICHAEL: Ja, jeg gik øh ... 15-20 minutter.
- BODIL: Med blod i ansigtet?
- MICHAEL: Ja. Men jeg kom til skadestuen. De var søde. Jeg kom ind, og de sydede min flænge her.
- BODIL: Hvor mange sting fik du?
- MICHAEL: Fem!
- BODIL: Nej, så har den været stor.
- MICHAEL: Ja. Nå, men o.k. Og jeg kom så ud, og så skulle jeg lige sidde lidt, ikke? Og så kom der en mand på skadestuen. Han kunne ikke høre på det ene øre. Så sagde jeg: Hvorfor? Så sagde han, at han sad derhjemme ... og fordi det kløede i øret, så sad han med en blyant, du ved, med sådan et viskelæder på – et lille viskelæder.
- BODIL: Jaa?
- MICHAEL: Sådan: „Dagadagadagadaga!“ Og det brækkede af, det der viskelæder, og han kunne ikke få det ud. Han kom ind. De tog det ud. Han kom ud igen. Og så kunne han høre igen!
- BODIL: ... og så kunne han høre. Neeej!